СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LVIII. Ч. 229. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 30-го ЖОВТНЯ 1950. No. 229. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, OCTOBER 3, 1950. VOL. LVIII.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном Тел. „Свободи": BErgen 4-6807, 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

250 КРИТИЧНИХ ЦІЛЕЙ В КРАЇНІ ДЛЯ АТОМОВОГО НАЛІТУ

Вашингтон, 1 жовтня. — Урядовці цивільної оборони вислали мапи до посадників 250 міст і губернадорів стейтів, які можуть бути цілями нападу атомових бомб. Між ними є 140 „першорядних" і 110 до 120 „другорядних" місцевостей і околиць, на які ворог може скинути атомові бомби, якщо б прийшло до війни. Зпочатку був плян звернути увагу тільки на 140 першорядних цілей, одначе опісля розширено це на другорядні, хоч урядовці не виявили, яка різниця між „першорядними" й „другорядними" цілями. Мапи, вислані до стейтових і місцевих представників влади вважається за довірочні. Звісне тільки, що вони містять шляхи й вказівки, що зробити з населенням на випадок нападу атомовою бомбою. Мапи є випрацювані для кожної околиці окремо і подані до відома тільки особам, відповідальним за цивільну оборону своєї околиці. Їх уважається довірочними тому, щоб чужинні шпиги не ударемнили пляну оборони. Не зважаючи на те, за кілька днів має бути оприлюднена ліста „критичних" околиць. Влада думає, що російські шпиги вже зладили свою лісту „критичних" цілей на підставі інформацій в різних календарях і з останіх звітів перепису населення. Для точнішого об[illegible]рення цивільної [illegible] дяться в [illegible] тої-ж [illegible] хід ві[illegible] наради з фед[illegible] урядовцями. Для директорів зі східних околиць призначені наради на вівторок.

КАНАДА ЗНОСИТЬ ДОТЕПЕРІШНЮ УСТІЙНЕНУ ЦІНУ ДОЛЯРА.

Отава. — Урядовий курс канадського доляра, устійнений перед роком на десять центів нижче американського доляра, знесено і дозволено, щоб при виміні в майбутності його ціна управильнювалася на підставі звичайних торговельних засад виміни. Одначе не знесено заборони обміну долярами між жителями Канади й чужинцями. Міністер фінансів заявив, що треба буде оприлюднити декілька правил для вияснення деяких трансакцій.

ДЕНЬ ПУЛАСКОГО В НЮ ЙОРКУ.

Польсько-американські товариства з Ню Йорку й околиці улаштували, як зрештою кожного року, маніфестаційний похід вулицями міста в неділю з нагоди Дня Пулаского. У поході взяло участь 35,000 осіб. З нагоди маніфестації відбувся в готелю Валдорф-Асторія обід, на якому головну промову виголосив ген. Владислав Андерс, кол. командант польського війська. На степеницях, уставлених перед Публичною Бібліотекою при Пятій Евеню для перегляду походу, явився губ. стейту Тома Е. Дюі й інші стейтові й міські урядовці. Маніфестація мала протикомуністичний характер, який виявився теж у написах на таблицях, несених в поході.

● **Літня спека панувала** у східних стейтах у неділю. У Ню Йорку термометер виказував 88.4 ступнів Фаренгайта. Газети пригадують, що це було „Літо св. Луки".

БЕЗ ВІЛЬНОЇ УКРАЇНИ НЕ МОЖЕ БУТИ МИРУ В СВІТІ

ІМПОЗАНТНА МАНІФЕСТАЦІЯ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ З НАГОДИ 10-РІЧЧЯ У.К.К.;

УКРАЇНСЬКА БОРОТЬБА ПРОТИ КОМУНІЗМУ ЗАСЛУГОВУЄ НА ПОДИВ, ПРИЗНАННЯ І ДОПОМОГУ ВІД ВСЬОГО ВОЛЕЛЮБНОГО СВІТУ — ТВЕРДИТЬ СЕНАТОР ЛІМЕН. — СЕНАТОР АЙВЕС ШЛЕ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ ПОСЛАННЯ ВІРИ В ПЕРЕМОГУ І ВИЗВОЛЕННЯ. — ПРОФ. БИРҐЕМ ПРО НЕЗРІВНЯНОГО УКРАЇНСЬКОГО СОЮЗНИКА ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ. — ПОСОЛ ДІКУР ПІДКРЕСЛЮЄ ВЕЛИКІ ЗАВДАННЯ АМЕРИКАНСЬКИХ І КАНАДІЙСЬКИХ УКРАЇНЦІВ. — ХРЕСТОВИЙ ПОХІД ПРАВДИ ЗА ВОЛЮ ПРОГОЛОШУЄ ПРОФ. ДОБРЯНСЬКИЙ. — ТІЛЬКИ НАПОЛЕГЛИВОЮ ПРАЦЕЮ І МАКСИМАЛЬНИМИ ЖЕРТВАМИ ДОПОМОЖЕМО УКРАЇНІ, ТВЕРДИТЬ Д. ГАЛИЧИН.

Губернатор Дюї, Сенатори і Конґресмени вітають У. К. К. та його працю і заслуги для справи миру. — Приявні ентузіястично вітають кожну згадку про УПА. — „Голос Америки" передає в Україну перебіг маніфестації. — Величава мистецька програма. — Три тисячі приявних.Ж

Ню Йорк, 2. жовтня. — Тільки вільна Україна на руїнах совєтсько-російської імперії може запевнити світові тривкий мир і тому український визвольний рух заслуговує на подив, признання і максимальну піддержку від усього волелюбного світу, зокрема від Злучених Держав Америки, що стоять на його чолі в цій епохальній боротьбі за самозбереження проти тоталітарного совєтсько-російського імперіялізму. — Під цими гаслами проходила імпозантна маніфестація поверх трьох тисяч американських українців нюйорської метрополії, що зібралися в репрезентативній Карнеґі Гол, щоб вшанувати 10-ти річчя існування та праці в користь визволення України своєї політичної репрезентації, Українського Конґресового Комітету. Під час маніфестації виступили сенатори Ірвінґ М. Айвес, і Герберт Г. Лімен, проф. Джеймс Бирнгем, посол Іван Дікур з Канади, проф. Лев Добрянський і Дмитро Галичин та Михайло Пізнак. Май[стром] церемонії був Степан Я[рема]. — Маніфестаційна час[ть] [im]прези відбулася на тлі високо мистецької концертової програми, в якій виступили: — чоловічий хор „Думка" під диригентурою Л. Крушельницького, балерина Рома Прийма, оперова співачка Євгенія Винниченко-Мозгова та пяніст проф. Роман Савицький.

Дмитро Галичин про минулу працю та майбутні завдання У. К. К.

Маніфестацію, що почалася в год. 8-мій ввечорі, формально відкрив адв. Степан Ярема, майстер церемонії, що опісля давав вияснення до поодиноких точок програми та представляв промовців. Адв. Ярема є екзекутивним директором Політичної Ради УККомітету. Анна Тростянецька відспівала Американський Гимн. Тоді слово забрав Дмитро Галичин та привітавши приявних від імені очолюваного ним Ювілейного Комітету, створеного при Об'єднаному Комітеті Українських Організацій міста Ню Йорку, з'ясував коротко працю Українського Конґресового Комітету в минулому і його завдання на майбутнє, підкреслюючи потребу всебічної допомоги для цеї політичної репрезентації американських українців від цілого нашого громадянства. Десять років вже ламає УККомітет скалу фалшу і облуди, якими намагаються придавити в Америці українську справу її вороги — говорив бесідник — і якщо цеї скали ще не розбито, то в ній вже пробито великі щілини, через які українська правда виходить на денне світло і її починає розуміти Америка, а з нею і ввесь світ. Цею правдою є, що український нарід перебуває в страшній совєтсько-російській неволі разом з майже одною третиною людства та що в світі так довго не буде миру, як довго ця совєтсько-російська тюрма народів не буде повалена та як довго на її руїнах не повстануть вільні національні держави, між якими видне місце займатиме Україна. Цю правду залізом зброї виковує на рідних землях героїчна Українська Повстанча Армія. Цю саму правду у вільній Америці та в світі голосить вже від десяти років Український Конґресовий Комітет через свої представництва, свої меморіяли в американському уряді та в міжнародних організаціях, через свої публікації. — Ця мова мусить мати максимальну піддержку всього нашого загалу, бо тільки повне об'єднання всіх наших сил, тільки наполеглива наша праця та максимальна наша жертвенність скриплять цей голос до тої міри, що він скоро видасть вимріяний результат волі для українського народу. „То нічого, що в очі нам вітер, що сніг нам завіяв стежки; — до мети ми дійдемо, повірте, хоч шлях цей тернистий, важкий" — закінчив Д. Галичин свій привіт висловленою поетом вірою в кінцеву перемогу.

Промови американських бесідників попередив виступ хору „Думка", що в першій частині програми відспівав Нижанковського-Людкевича „З окрушків", Воробкевича-Людкевича „Огні горять" та Ніщинського-Людкевича „Ой закувала та сива зозуля". Хор, з добірними чоловічими голосами, з 52 співаками у вечірніх одягах та репрезентативним диригентом,

„Ми з народом, що змагає до волі" — заявляє проф. Бирнгем

„Ми мусимо заявити — не дипломатичним шепотом, але так, щоб почув увесь світ — що ми стоїмо по боці народів, які змагаються за волю" — твердив проф. Джеймс Бирнгем, що започаткув виступи американських бесідників. Проф. Бирнгем, відомий знавець східньоевропейських справ, публіцист і автор голосної праці про „Майбутню поразку комунізму", що стала базою американської політики в психологічній війні в її теперішній „холодній стадії", проголосив те, що ста-

(Докінчення на стор. 3-тій)

ГУБЕРНАТОР, СЕНАТОРИ ТА ІНШІ ВІТАЮТЬ У.К.К.

В десятиріччя Українського Конґресового Комітету та з нагоди недільної Ювілейної Маніфестації з цього приводу в Ню Йорку, наспіло багато привітань, між ними від сенаторів: Брайєна МекМегона, Френсиса Дж. Маєрса, Александра Смита, Роберта С. Гендриксона, Гомера Ферґусона, і Теодора Ф. Ґріна, від губернатора Тамаса Е. Дюї, від Комітету Українців Канади та від цілого ряду інших організацій і осіб. Зокрема гарячі признання за дотеперішню працю для Америки та світового миру через визволення України висловлюють сенатори Брайєн МекМегон, Александер Смит, губернатор Дюї, як теж всі інші. Текст привітальних телеграм буде надрукований окремо в дальших виданнях цього щоденника.

АЛІЯНТИ В КОРЕЇ ПЕРЕЙШЛИ 38-МУ ПАРАЛЕЛЮ

ПІВДЕННО-КОРЕЙСЬКІ ВІЙСЬКА, НА ПРИКАЗ КОМАНДУВАННЯ 8-ОЇ АРМІЇ, ПЕРЕСТУПИЛИ СТАРИЙ КОРДОН. АМЕРИКАНСЬКІ ВІЙСЬКА НА 10 МИЛЬ ВІД ПАРАЛЕЛІ. ЧЕРВОНІ ІГНОРУЮТЬ ДОМАГАННЯ КАПІТУЛЯЦІЇ.

Токіо, 2. жовтня. — Південно-корейські війська, що наступали здовж східного побережжя, переступили вчора старий кордон на 38-мій паралелі, що ділила Корею на південну і північну, та посунулися вже поверх десять миль вглиб ворожої території. Рівночасно з'єднання американської морської піхоти підступили вже на 10 миль до паралелі на північ від здобутого Сеул в районі міста Мунсан. Південно-корейські війська, на наказ американської восьмої американської Армії, переступили паралелю вчора в год. 11:45 перед полуднем. — П'ятнадцять хвилин раніше головнокомандуючий аліянтськими збройними силами, ген. Доґлес Мек Артур, звернувся публично до комуністичного командування, повторюючи свій попередній заклик до капітуляції та перервання безвиглядної для комуністів дальшої боротьби. Заклик в корейській мові повторюється що-години, але до сьогодні рана не було ще жадної відповіді від комуністів. Паралелю перейшли перші загони південно-корейської армії, за якими підступають вже цілі дивізії. В міжчасі, ворожий фронт на південь від паралелі вже перестав існувати і ще тільки в поодиноких випадках малі групи ворожих недобитків пробують ставити хвилевий опір. Всі важливіші міста Південної Кореї та багато малих місцевостей вже були звільнені і очищені від ворога. Найбільший і до деякої міри зорганізований опір зустрічають ще тільки американські війська на північ від Сеул. Але звільнення Південної Кореї та заклик ген. Мек Артура до капітуляції ще не вважається остаточним розбиттям ворога. Розвідка стверджує, що червоні на північ від паралелі мають ще поверх 100 тисяч військ і можуть ще деякий час ставити зорганізований опір, хоча нігде не спостерігається спроб і заходів творити оборонну лінію та будувати додаткові фортифікації. — Північно-корейська оборона тепер, виходило б, концентрується на протиповітряну боротьбу, як американська авіяція майже безперервними атаками завершує розгромлення ворожої воєнної машини.

НАКАЗ ПРО ПЕРЕСТУПЛЕННЯ ПАРАЛЕЛІ СКИНЕНО З ПОВІТРЯ

На фронті в Кореї, 2. жовтня. — Наказ командування Восьмої Армії для третьої південно-корейської дивізії — в справі дальшого походу поза 38-му паралелю скинено з повітря, бо зв'язковий офіцер, що віз наказ літаком, не міг знайти відповідного місця для висадки. Негайно після одержання наказу, корейські вояки переступили паралелю, загналися около 7 миль на ворожу територію та зупинилися наніч.

ЧЕРВОНІ ІНТЕНЗИВНО ПІДГОТОВЛЯЮТЬ ПАРТИЗАНКУ

Токіо, 2. ховтня. — На підставі численних повідомлень стверджується, що червоні в Кореї приблизно від трьох місяців ведуть інтензивну підготовку до партизанської війни проти аліянтських сил. Це вказувало б, що комуністи відразу рахувалися з можливістю поразки та що вони не думають капітулювати ані тепер, ані після повного розгромлення їхніх регулярних армій.

ХОВАТИСЯ ДО ПИВНИЦЬ ПЕРЕД АТОМОВОЮ БОМБОЮ

Ню Йорк. — Директор Цивільної Оборони, Артур Валендер, видав вказівки, де шукати приміщення на випадок нападу атомовою бомбою. У першу чергу директор дораджує рівновагу духа, як найкращу оборону перед катастрофою. „Самий спокій є свого роду забезпекою. Спокій дає спромогу слухати вказівок. Основною радою дістатися на спід" — каже директор. Спеціяльно радить він у мешкальних домах використувати для сховку пивниці і триматися якнайдальше від вікон. У великих апартаментових домах, де підвалля не вистачальні для всіх людей, треба ховатися до спільних коритарів („голл"), які поміщені звичайно при вході. В бюрових будинках і фабриках найбільшими сховками є таки підвалля, а там де можна дістатися до долішніх поверхів, триматися принаймні пять поверхів понижче даху. Коли малі домики не мають пивниці, пробувати дістатися до сусідних домів, які їх мають. По школах і прилюдних установах управителі дістануть вказівки, де примістити жителів на випадок нещастя.

ДЕСЯТЬ СТЕЙТІВ ОБЄДНАЛИСЯ ДЛЯ ЦИВІЛЬНОЇ ОБОРОНИ

Східня конференція для Цивільної Оборони, яка радила в Ню Йорку 27 вересня, випрацювала програму й організацію комітету цивільної оборони для десяти стейтів з метою перевести взаємну допомогу при обороні на випадок нападу ворога з повітря. Оборонна смуга обіймає стейти Нової Англії, отже від Атлантійського океану аж до Ню Йорку, дальше Ню Йорк, Ню Джерзі, Пенсилвенію й Делевар. Об'єднаний Законодатний Комітет для Міжстейтової Співпраці, який займається подробицями такого пляну і має своє приміщення під ч. 522 П'ята Евеню в Ню Йорку, склав резолюцію для КонҐресу, щоб узаконнити реґіональні оборонні договори ще заки Конґрес роз'їхався на вакації..

В АМЕРИЦІ

● **Ню Йорк Таймс** надрукував довшу згадку про недільну маніфестацію Українського Конґресового Комітету в Ню Йорку, цитуючи слова сенаторів.

● **Ще одного атомового шпига** посадили до тюрми. Ним є угорський уроженець, Оскар Варґо, приятель филадельфійського головного шпига, Гері Ґолда. Уряд зажадав за нього 50,000 долярів запоруки.

● **За 20 з половиною години з Арґентини**, Буенос Айрес, до майдану Айдлвайлд під Ню Йорком прилетів літак ДС-6. Власником літака є арґентинська компанія Кабаліто Кріольо.

● **Френк Сінатра**, радієвий співак має дол. 1,000,000 доходу річно. Це виявилося з нагоди судового рішення, що його розведена жінка Нансі має діставати одну третину його доходу.

● **Федерація жидівських чоловіколюбних організацій** починає з днем 9. жовтня кампанію за збірку 20,000,000 долярів. Ці гроші мають бути призбирані впродовж трьох місяців.

● **Конґресмен Еверет Скрайнер** взиває Трумана позбутися яхту, якою він відбуває прогульки по ріці Потомак з кінцем тижня. Скрайнер думає, що це буде приклад для населення, як відмовляти собі приємностей.

ПРИСТУПАЮТЬ ДО ПОВАЛЕННЯ ОСТАННЬОЇ НАДЗЕМНОЇ ЗАЛІЗНИЦІ.

Надземна залізниця „Елевейтед" або „Ел", побудована на стовпах в 1877 р. як великий осяг того часу, засуджена на цілковите знищення, хоч і не одним махом. Досі повалено три такі надземні лінії, а осталася ще одна, Третьої Евеню, з добудовою від Чатам Сквер до південного кінця дільниці Мангаттан, званого Савт Фері.

ПОВНІ ВІРИ, З ПІДНЕСЕНИМ ЧОЛОМ Й ПОШАНОЮ БЕЗ МІРИ моляться ці американські вояки в Кореї на свіжих могилах своїх друзів, що полягли тут за волю. До американської боротьби в Кореї нав'язували американські бесідники на Ювілейній Маніфестації Українського Конґресового Комітету, стверджуючи, що українці на рідній землі боряться і гинуть за ті самі ідеали і в боротьбі проти того самого ворога, у війні з яким полягли ці вояки. Теж і в Кореї пролито українську кров під прапорами Злучених Держав і Об'єднаних Націй.

ЖАХЛИВА ПРАКТИКА КОМУНІСТИЧНОГО НАРОДОВБИВСТВА ТЕЖ В КОРЕЇ

Сеул, Корея, 2. жовтня. — Зі звільненням Південної Кореї від комуністичного „визвольника", аліянтські війська майже в кожній місцевості натрапляють на сліди поповнюваного корейськими камуністами і за вказівками їх совєтських „дорадників" масового народовбивства, що своєю жорстокістю і розмірами відповідає цілковито совєтському народовбивству в Україні. В самому тільки Сеулі комуністи розстріляли за три місяці свого „визволення" поверх 3,000 південно-корейських „ворогів народу". Тут, як і в інших місцевостях, вони придержували на вулиці кожну зустрічну людину, збирали разом вуличну голоту і питали чи це є „ворог народу". Як одержували потверджуючу відповідь, або й без неї, схопленого безборонного розстрілювано на місці. Маси жахливо змасакрованих трупів аліянтські війська зустрічають по в'язницях.

КОМУНІСТИЧНІ ЗАВОРУШЕННЯ В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

Берлін, 2. жовтня. В цілому ряді міст Західної Німеччини дійшло вчора до комуністичних заворушень, як наслані зі совєтської зони комуністичні демонстранти почали організувати „мирові маніфестації" проти західних аліянтів, провокуючи при цьому поліцію та місцеві власті. В Гамбурґу около 2000 большевиків, співаючи комуністичних пісень, зорганізували демонстративний похід перед дім посадника міста, обкидуючи камінням поліцію, що намагалась похід розпорошити. 16 поліцаїв було поранених, а 130 комуністів заарештованих. До подібних сутичок і заворушень прийшло в цілому ряді інших міст Західної Німеччини. Демонстрації були довго і старанно приготувані та керовані зі східної зони. Для їхньої „масовости", згідно з повідомленням західно-німецької поліції, около 40,000 молодих східно-німецьких комуністів прокрались через кордон та розбрились по цілій Західній Німеччині, перебираючи ініціятиву в демонстраціях „національного спротиву" проти західних аліянтів. У висліді заворушень по цілій Західній Німеччині заарештовано около 1,000 ворахабників, в цьому велику кількість „імпортованих" зі совєтської зони.

В СВІТІ

● **Комуно-китайський премієр** остерігав вчора, що „Китай не стоятиме збоку", як аліянтські війська переступлять в Кореї 38-му паралелю. Вони вже її переступили.

● **Британія підписала** новий торговельний договір зі Західною Німеччиною.

● **Президент Труман** і британський секретар закордонних справ Бевин переслали Берлінові привітання з нагоди прийняття міської конституції та відкриття промислового ярмарку, запевнюючи берлінцям охорону перед большевизмом.

● **Між совєтським Союзом** і Финляндією знову почалася „дискусія" на тему адміністраційної приналежности Алеутських островів.

● **Об'єднані Нації** знову відкинули совєтське домагання інтервенції проти „варварського бомбардування" корейських міст американськими літаками.

● **З Британії знову відчалив** до Кореї відділ британських військ, не маючи вже багато надії застати там ще якого живого ворога зі зброєю в руках.

● **Приготування** до прийняття замороженого м'яса з Австралії пороблено в Сан Франциско. На початок привезуть тисяч тон такого м'яса на пробу.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Ситі і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50
Число з понеділка (з англійською частиною):		Monday's issue (the Ukrainian Weekly, English language supplement):	
На рік	$ 3.00	One year	$ 3.00
На пів року	$2.00	Six months	$ 2.00

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ДВІ ПЕРЕМОГИ

Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй прийняла до себе через аклямацію нового члена, з ряду 60-го. Є ним Індонезька Республіка. Це великий тріюмф для індонезьких націоналістів, що вели довгу і завзяту боротьбу за незалежність. Клобук, який для багатьох поколінь був націоналістичною відзнакою і символом визвольних змагань індонезців, був свідком теж і цеї великої події; мав його на своїй голові представник індонезької делеґації до Об'єднаних Держав, Л. Н. Палар.

Вітаючи нового члена, бесідники підкресляли, що „Індонезія є дитиною Об'єднаних Націй". Дехто навіть твердив, що коли б сьогодні не було Об'єднаних Держав, то не було б теж і Індонезької Республіки. Першим, що поздоровив Індонезьку Республіку на міжнароднім полі, був представник Нідерляндів, себто країни, яка панувала над Індонезією до 27 грудня 1949 року. Складаючи привіт він заявив, що незалежність Індонезької Республіки та її членство в Об'єднаних Націях означає „нове розуміння відносин між Сходом і Заходом". Як це треба розуміти, можна пізнати по тім, що представники Туреччини та Сирії зараз погратулювали представникові Нідерляндів за те, що його країна зреклася давньої суверенности і погодилась на незалежність Індонезії. Зате совєтські сателіти — як на ґлум — згадували про визвольну боротьбу індонезців та їх довголітнє „жорстоке чужинецьке ярмо".

Майже в тому самому часі, коли це діялось в Асамблеї О.Н., втікали з Сеул, столиці Кореї, останні червоні частини. Кілька годин пізніше визволена корейська столиця витала вже ген. Доґлеса МекАртура, головнокомандуючого збройними силами Об'єднаних Націй. Прилетів теж президент Корейської Республіки Рі й йому ген. МекАртур передав владу. Мабуть тому так дуже спішився МекАртур з передачею влади, щоб показати побаламученим комуністичною пропаґандою азійським народам, як виглядає „Американський імперіялізм" — у практиці. Президент Рі щиро дякував у своїм посланні Об'єднаним Націям за їх поміч, а зокрема дякував американським воякам за їхню посвяту. Про тих, що віддали в цій боротьбі своє життя, сказав він таке: „Вони померли як вільні люди. Вони віддали своє життя не тільки за свої рідні землі, але за всі країни, що загрожені комуністичним походом на підбій світу. В тому змислі вони віддали своє життя теж і за нас, корейців, бо ми не уступаємо ніякому народові щодо любови батьківщини і незалежности".

Згадуючи за ті дві перемоги на азійському континенті, треба завважити, що їх не було б, коли б демократичні потуги не були поставились прихильно до тих, що змагали і ще далі змагають до державної самостійности. В справі незалежної Індонезії дуже заважили дипломатичні інтервенції Злучених Держав, що є загально відоме. Знов у Кореї перемагають демократичні сили головно завдяки американській допомозі, політичній і збройній. Це знов потверджує той факт, що в сьогоднішніх обставинах прямо неможливо поневоленому народові стати вільним і незалежним, якщо не має хоч дипломатичного попертя з боку Злучених Держав. Коли ж мова про визволення народів, що є під Москвою і комуністичними режимами, то тут треба не тільки дипломатичної допомоги, але й іншої, включно зо збройною.

Царська п'ята колона в Америці

Константин Юрґела, відомий добре теж і українській громаді, литовський діяч, подав у Ню Йорк Таймс з 24 вересня свої завваги до питання „Імперіялізм в Росії", яке порушив у цій газеті Марк Вейнбавм, редактор російського щоденника „Новое Русское Слово", Вейнбавм признає, що існував імперіялізм російського народу з царських часів, та ще існує теж в Росії й комуністичний імперіялізм, одначе, на його думку, оба імперіялізми мають мало що спільного.

Теж і Юрґела згідний, що треба зробити різницю між російським народом і його небажаними володарями, одначе не погоджується з твердженням Вейнбавма щодо різниці між „російським імперіялізмом" і „совєтським імперіялізмом". „У противенстві до твердження Вейнбавма, Совєти тільки наслідують старе і багато поправлене поняття завоювання, а кремлівська челядь цілком не робить різниці між російським імперіялізмом і совєтським імперіялізмом", каже Юрґела. На доказ цього він наводить приклади з поневолення Балтійських країн, отже Литви, Лотви й Естонії, а кількома наворотами пригадує ще й завоювання України, Білоруси, Фінляндії, Ґеорґії, Вірменії.

Що більше, автор зупиняється теж над методами Росії з царських часів та теперішніми методами Совєтів і приходить до висновку, що вони тотожні. Як тепер, так і за царів російська меншина накидає свою волю більшості, бо навіть російський нарід в Росії творить меншину і панує насиллям над більшістю підбитих народів. Одначе найважливіший закид Юрґели такий, що царська Росія вживала п'ятої колони у своїх змаганнях до панування, так, як це тепер роблять комуністи. „Підчас польського і литовського повстання в рр. 1863-64 мала Росія міжнародну п'яту колону, до якої втягнула балтійських німецьких баронів, православне духовенство, панславістичних революціонерів і ворожі католикам сили в різних країнах", пише Юрґела і питає „А кільки то російських вигнанців від 1939 р. осудили колинебудь сталінські загарбання для Росії?"

Оці завваги Юрґели пригадують американським українцям ті часи коли царська Росія організувала серед української американської іміґрації, як і серед інших словянських груп в Америці свої п'яті колони. Старше покоління добре пам'ятає, як то російська православна місія в Злучених Державах була тут свого часу політичним засобом царської політики і як вона вживала підривних метод, практикованих тепер комуністами, щоб перетягнути українців, а особливо греко-католицькі парафії під „покров" Російської Православної Церкви. Зразком цього може послужити тайне перетягнення угро-руського гр.-катол. священика Алексія Товта з Минеаполис на російське православіє на те, щоб вислати його до його власної парафії ніби як гр.-катол. священика, а в дійсності для вертільництва й саботажу з середини. Доконавши свого діла о. Товт виявив своє обличчя і „перейшов" з цілою громадою до російської церкви в 1891 р. Така „місія" російської церкви стала правилом. Переходячи на російське православіє цілі наші церковні громади ставали національними ренеґатами і остали ними до нинішнього дня. Ще й нині вживає їх російська пропаґанда для своїх цілей. Інтриґи царської Росії в Америці порушив Ню Йорк Таймс ще 16 березня 1913 р., при обговоренні панславістичного руху серед американських словян, веденого саме царським урядом при допомозі Російської Православної Церкви й її єрархії.

Діяння цієї єрархії на національній ділянці серед української іміграції в Америці відбиває заложена в 1898 році газета „Світ" з ціллю ширити етнічне й культурне ренегатство серед українців. У тому часі царська Росія строго придержувалася засади Каткова й Валуєва, що „нема не було й не буде" ніякої української мови ні українського питання. Відомий Указ з 1876 р. про заборону української мови буз законом теж і для Російської Православної Церкви. Проте в ч. 5. „Світу" з 1898 р. появилося таке: „Увага: Издавать газету „Свѣтъ" на малорусском языкѣ разрѣшено указомъ Святѣшаго Правительствующаго Россійскаго Синода отъ 27 ноябра 1897 г. за Но. 6570, каковой указъ данъ былъ на имя Преосвященѣшаго Николая, Епископа Алевсткаго". Отже: Українська мова — урядово — неіснувала; зате газету в українській („малорусскій") мові для поширювання ренегаства серед українців в Америці, уже уряд дозволяв.

Ці приклади це тільки зразки для пригадки системи, яка лягла підвалиною несвятої діяльности такої „святої" установи, яким був чи ще й тепер є, Святіший Синод. Вірні цій „ідеї" не складають ще й тепер цієї зброї у їхній боротьбі проти „українства", під чим вони розуміють усі змагання українського народу до національної, культурної та державної самостійности.

Б. Козловський.

Шуліка в голуб'ячому пір'ї

Совєтський делеґат Генеральної Асамблеї ОН Малік, відповідаючи на питання „Мерілендського комітету миру", визнав готовість свого уряду не тільки дати врочисту обіцянку, що він перший не вживе атомової бомби, а й почати безпосередні переговори із ЗДА про загальне роззброєння, усталення в світі миру й вільний взаємообмін інформацією та ідейною пропаґандою. Хоч ці „мирові" пропозиції не мали офіційного характеру, ніби були зроблені „без відома" шефа совєтської делеґації Вишинського, вони базуються на „Стокгольмській" відозві й не містять в собі нічого істотно нового, чого совєтські представники не пропонували б багато разів після закінчення 2-гої світової війни і справедливо привернули до себе увагу політичного світу. Зрозуміло, що тут не може бути й мови про приватний характер виступу Маліка, бо совєтські представники, особливо в засадничих питаннях зовнішньої політики, позбавлені будь-якої власної думки й ініціятиви, являючи собою механічний рупор Кремля. Тим часом замаскований виступ Кремля з такими „мировими" пропозиціями саме тепер, є досить багатозначним. І це тим більше тому, що, як повідомляють з Москви закордонні кореспонденти, тон совєтської преси й радіо щодо ЗДА став останнім часом стрималішим і поміркованішим, ніж був улітку, і ніде в СССР не чути тепер войовничого побрязкування зброєю. Очевидно, з цим має зв'язок і виступ Маліка і все це узяте разом може свідчити про готовість совєтського уряду знов удатися до свого старого облудного маневру — до ставки на свою „миролюбність". Вірити в щирість її тепер можуть хіба лише ті політичні простаки, що, на щастя, нібито вже не впливають на закордонну політику й публичну опінію демократичних держав. Людей із здоровим сенсом і з незасліпленими очима тут можуть цікавити лише два питання: яка саме мета цього чергового трюку московських політичних штукарів і чому вони хочуть показати його світові саме тепер.

(Продовження на стор. 4-тій)

Д-р Мирослав Прокоп.

УПА — як фактор української визвольної політики

II.

Збройна сила, якої в інших не було.

Хоч УПА, як повстанська сила українського народу не була в періоді минулої війни відокремленим явищем, бо зовнішньо подібні повстанські сили існували і серед інших народів тодішньої Европи, все ж невірним було б відходити до її оцінки з такими зовнішніми критеріями.

Передусім, всупереч польській Краєвій Армії, французьким „макі", югославським партизанам Михайловича чи Тіто, УПА не була партизанкою піддержуваною якиминебудь зовнішніми силами. УПА була і осталась досі виключно твором українського народу, зданим тільки на його сили. Вона не була ані в морально-політичному ані в матеріяльному відношеннях звязаною з якимсь могутнім союзником поза межами України, що постачав би її зброєю, харчами, тощо, а одинокими зовнішніми союзниками УПА стали ті поневолені народи СССР, які, зокрема в часі війни, активно співділали в УПА та які відтак дали основу для політичного завершення співпраці у формі І. Конференції поневолених народів СССР, відбутої в Україні в листопаді 1943 на території, опанованій через УПА.

Незалежність української визвольної політики — основний елемент сили УПА.

Такий фактичний стан був ознакою певної слабости УПА, тому, що він позбавив її дуже цінної для кожної повстанської армії допомоги з зовні, він однак був і є дальше елементом її великої сили: Не маючи допомоги з зовні та спираючись виключно на силах власного народу, УПА від перших днів свого існування була і осталася досі вповні незалежною силою українського народу. Цей елемент сили УПА і всього українського визвольного руху того періоду пізнали в свій час вороги України і тому поважні свої удари спрямовували власне в тому напрямі. В свій час большевики намагалися клеймити УПА як чужу агентуру, надіючись в цей спосіб підорвати її довіря серед власного народу. З другого боку вся німецька пропаганда в періоді війни представляла УПА, її дії, її політичну програму, як большевицькі продукти. Звичайно це не захитало довіря народних мас до свого визвольного руху, бо вони бачили в ньому, зокрема в УПА виразника їх прагнень до державної незалежности, до справжньої національної і соціяльної свободи.

Повна незалежність від будь якої зовнішньої сили була не тільки принципом української визвольної політики, але також випливала з цієї ситуації, в якій тоді опинився український нарід та його визвольний рух. Пригадаймо деякі факти.

Друга світова війна була для українського народу великою пробою його сил як певного незалежного чинника. Це був час, коли Україна стала тереном змагань двох тоталітарних імперіялізмів, при чому оба вони приносили українському народові не тільки жахливе матеріяльне знищення, але також намагалися робити український нарід знаряддям своєї імперіялістичної політики.

Тільки з початку війни на сході здавалося німцям, що вони зможуть вповні знехтувати прагненнями поневолених народів сходу до волі. Тому вони зовсім не скривалися з тим, що їх метою є знищення цих народів. Після того однак коли прийшли перші невдачі на сході, а зокрема тоді, коли прийшла визвольна боротьба українського і інших народів, німці почали робити намагання насамперед військового характеру, а при кінці війни також політичного, втягнути на свою службу також український чинник. Надії деяких українських кругів на те, що можна було в той час якось використати німців для української визвольної справи, не були оправдані, що зрештою підтвердило життя. Україна не була в той час незалежною державою, типу, хоч би Мадярщини, щоб могти позволити собі на такі політичні комбінації. Як ідея поневоленої нації, українська національна ідея вимагала виразного закріплення в масах, у виразному протиставленні до політичних концепцій наших ворогів. Також зовнішньо-політично, тільки як вповні окремий політичний чинник могла Україна дати про себе знати чужинцям, якщо не хотіла бути розцінювана як чийсь обєкт.

Не треба казати, що й по другій стороні о х і д н ь о г о фронту не було ніяких можливостей української співдії з другою воюючою стороною. Очевидно думаємо про Україну, як про незалежного чинника. Бо у формі підпорядко-

(Докінчення на стор. 4-тій)

М. М.

З-ПІД БІЛОГО СОНЦЯ ДО СРІБНИХ ЗІР

8)

Десь між 5 і 6 годиною вечора ми вийшли з Вампу в Жовте море (яке тут дійсно жовте і майже не солоне, бо недалеко знаходиться гирло знаменитої могутньої Ян-дзи, яка приносить стільки прісної і каламутної води, що на сотні миль море стає і не солоне і не синє) і дочікуючись великої води, щоб не сісти на мілину, яких тут сила, бо Ян-дзи наносить за добу мільйони тон намулу, стали на якорі. Вже зовсім було темно і тільки ледве-ледве можна було розібрати (чи скоріше вгадати) далекі береги Китаю та острова Вузунг, колишньої морської кріпости китайців, що закриває собою і вступ до гирла Ян-дзи і до Вампу. Де-не-де тільки блимали вогники маяків і було якось особливо непривітно і сумно, але нас троє таки вийшли на поклад, щоби нарешті, виходячи з територіяльних вод Китаю, остаточно розпрощатися і сказати: „прощай, непривітний краю"!...

Після 2-х днів подорожі досить бурхливим морем, раннім ранком входили в гарбор Йокогами. Нас зустріли „по-цісарськи": грала військова оркестра, вишикувались вояки коло причалів і було об'явлено, що всі пасажири „През. Клівленда" є першими чужоземними (властиво американськими) туристами в Японії з осени 1941 року, а тому вшановуючи цих перших одвідувачів (після війни) Восьма Окупаційна Армія і мер Великого Токіо роблять їх давноспodіваними гостями і улаштовують їм для їх приємности поїздку-прогульку до Токіо та Камакура.

Ми з радістю почули цю новину, бо кому-кому, а нам то було дуже цікаво подивитися щож зараз собою уявляє Японія, як живуть японці, які так довго мучили мільйони людей, стількох вигубили та над стількома збиткувалися, принесли таку страшну руїну від Пекіна до Сінгапуру, як почуваються ті „горді, непобідимі імператорські орли", які наводили панічний страх не тільки на китайців, а яких боялись, ненавиділи і проклинали різні нації? Так приємно було після „гойдання" ступити на беріг і провести цілий день на „твердій землі" оглядаючи прецікаві історичні місцевости і будівлі, тим більше, що раніш ми були запевнені, що в Японії нікого на беріг не пустять і всякі цивільні одвідувачі категорично заборонені військовою американською окупаційною владою. Але не так то просто ми попали на той беріг, де вже нас очікували 14 автобусів, провідники від японського „туріст-бюро", (які цілу дорогу не вмовкали ні на мить оповідаючи нам найменші деталі про те все, що ми бачили, а головне заохочуючи і запрошуючи всіх ще раз скоро приїхати надовше, щоб оглянути цю „чудову країну) і мер Йокогами, який вітав нас і від себе і від токійського мера і роздав кожному видрукований примірник промови привітання мера Великого Токіо (ця промова була вершком дипломатичного хисту японців, бо дякуючи американцям за їх величезну допомогу, без якої населення Японії вже б померло з голоду, за опіку і дбайливість окупаційної Армії, одночасно скрізь підкреслювала ті жертви, які понесла Японія, скільки було вбито людей і знищено будинків, фабрик, залізниць американськими літаками та вихвалювався патріотизм японців, їх карність, працьовитість та відданість своїй батьківщині). Нас найперше всіх переписали, далі видали кожному щось ніби перепустку з числом і його прізвищем, тоді дозволили сходити на беріг, де американський офіцер приглядався на ті перепустки, рахував нас, записував скільки душ в кожнім автобусі (і ми вже не могли міняти свого автобуса, сідаючи в інший) і аж тоді дозволялось війти в автобус, де провідник-японець приколював кожному рожеву квітку і давав „сувенір" — пачку карток з краєвидами Токіо і цікаву для туристів книжку про Японію з мапами і ілюстраціями. Нарешті перевірка скінчена, всі вже всілись і ми під сильною військовою охороною вояків-велитів в білих сталевих шоломах, з автоматами і кулеметами, що з блискавичною швидкістю носились вихорем навкруги автобусів в мотоціклетах (це мені чомусь нагадало „Чорну Раду", як там Кирило Тур зі своїм побратимом мов „чорти" носились біля ридвану Череваних з донькою) нарешті рушили через Йокогаму до Токіо. Ми мали таку сильну охорону, бо військова влада, давши нам дозвіл оглянути вперше післявоєнну, розбиту Японію, брала на себе відповідальність за безпеку всіх одвідувачів, тим більше, що де-які пасажири-американці з „Президента Клівеленда" мали вже неприємні пригоди в Шанхаю — їх було пограбовано і одного побито, то було рішено не допустити ніяких інцидентів і нічого неприємного не сталось, все відбулось в найкращім порядку з традиційними поклонами і усмішками добре вивчених чемности японців. Наскільки були щирі ті усміхи і поклони — це річ друга, бо коли ми проїзджали найгірше розбитими дільницями Йокогами, де як ті мурашки повзали японці, японки і їх діти, всі в лахміттях, брудні, сумні і розривали купи румовищ, визбируючи найменші шматочки заліза, бляхи, цеголки, обгорілі дошки і будуючи з цього якісь напів - землянки - шатра, де і тулились без опалу і освітлення, то ми помітили, що всі вони одвертались, щоб не дивитись на европейців, або низько схиляли голови, щоб не видно було їх лиць, коли ж часом доводилось таки підглянути їх погляд, то в нім було стільки погорди і призирства до ситих, веселих, гарно вбраних туристів та стільки ненависти, що неприємно було і дивитись. Але добре знаючи азіятів, зокрема японців, смішно було б допустити, щоб вони коли-небудь могли забути, або подарувати свою величезну поразку і скреслення всіх своїх гордих, дуже далекосяжних задумів про покорення не тільки всього Китаю, але Малаїв, Індії, цілої Азії і Австралії...

МАНІФЕСТАЦІЯ У.К.К. В НЮ ЙОРКУ

(Докінчення зі стор. 1-шої)

ло головною безпосередньою ціллю в праці УККомітету. Він твердив: „Ми мусимо заявити, що ці народи (поневолені Совєтами) — між ними визначний і гордий український нарід — є нашими приятелями і нашими союзниками, яким ми готові допомогти та прилучитись до спільного змагання". — На це проф. Бирнгем видвигнув такий переконливий аргумент: „Ми починаємо пізнавати, що це, що трапилось і трапиться українцям, нерозривно зв'язане з власною тепершністю і майбутністю Америки. Тому, що українці, велика і могутня маса народу, тому, що вони вірять в свободу та доказали, що вони будуть боротися за волю, Америка мусить простягнути їм допомічну руку як приятель і союзник". — Промову проф. Биргема, повну глибоких думок та надихану нескриваною приязню для українського народу, подиктовану його глибоким американським патріотизмом, приявні багато разів переривали ентузіястичними оплесками, подібно, як і промови дальших бесідників: сенаторів Айвеса і Лімана, посла Дікура, проф. Добрянського та адв. Пізнака.

Сен. Лімен: За вільну Україну між вільними націями світу.

Черговим промовцем був сенатор Герберт Лімен, демократ з нюйорського стейту. Свою хвилюючу промову він нав'язував до виступу Хору „Думка", зложеного з новоприбулих колишніх скитальців. Сен. Лімен, що колись був директором УНРРА, переконаний, що під час своїх численних поїздок по таборах ДП в Німеччині, Австрії та Італії він багатьох з цих хлопців зустрічав. Але це не були ті самі люди, радісні і веселі, ситі і добре зодягнені, що він їх бачить на сцені. Тоді, там в Европі, це були безнадійні і безпомічні жертви тоталітарних режимів. Короткий час волі привернув їх та їхні спосібності знову людській спільноті. Сенатор переконаний, що це саме можна б віднести до цілого українського народу та інших поневолених народів. — Воля насамперед і воля для всіх. — Уряд народу, через нарід і для народу — це запорука волі. Сенатор Лімен знає працю УККомітету під цим оглядом. „Ваша активність проти комунізму — говорив він — заслуговує на подив, признання і допомогу від усіх волелюбних народів". Сенатор пригадує собі як це в 1933 році українці в Ню Йорку протестували проти визнання урядом Злучених Держав уряду Совєтського Союзу. Бо українці найкраще знають совєтів і знають чого можна від них сподіватися. І в цьому є великі можливості їхньої допомоги Америці і країнї їхнього походження. Вони повинні взяти головну участь в проголошеному поході правди за волю, вони можуть найкраще поінформувати американський загал про те безмірне лихо, яке приносить людям комунізм. Під цим оглядом не може бути розбіжностей. Сенатор Лімен дає приклад з власної праці. Він є демократом, тоді як приявний на залі сенатор Айвес є республіканцем. Між ними є багато політичних розбіжностей, але ці розбіжності не відносяться до безпеки і волі Злучених Держав. Під цим бо оглядом нема в Америці ані демократів ані республіканців, тільки американці. В міжнародній політиці держує. Ці принципи означають не тільки вільну Польщу, вільну Францію, Грецію чи Корею, але також вільну Україну, вільну між вільними.

Посол Дікур: Україна не хоче бути в московському ярмі!

Багато віри в серця українців по всьому світі влив своїм виступом посол канадійського парляменту і тепер парляментарний дорадник канадійської делеґації в Об'єднаних Націях, п. Іван Дікур. Досвід виявив і переконав світ в тому, що українці вже давно знали: з комуністами не можна співпрацювати — говорив він. Але вільний світ ще не цілком здає собі справу, що він має до діла не тільки з комунізмом, що вже є безприкладним лихом сам в собі, але рівночасно теж з російським імперіялізмом. Америці і Канаді припало історичне завдання звільнити себе і світ від тої великої загрози. — Посол Дікур, переходячи опісля на українську мову, якою володіє подивугідно поправно, наче б він не народився в Канаді але в Україні, з'ясував коротко ці завдання. Він вважає, що у зв'язку з міжнародним положенням, американським і канадійським українцям відкрились небувалі досі можливості допомогти країні своїх батьків. „Ми, українці, — говорив посол Дікур — найдовше боремося з большевизмом, найскоріше його пізнали і найкраще його знаємо. Якщо ми потрапимо передати цей наш досвід нашим американським країнам, ми зменшимо для них загрозу комунізму, бо збільшимо їжню моральну силу проти нього. Ми сьогодні не не самі. Світ починає нас розуміти і з нами погоджуватись. А з цим починає теж розуміти, що Україна не хоче бути в московському ярмі і знає вже чому. Заохотою до дальшої наполегливої праці наш достойний земляк закінчив свій пам'ятний виступ перед американськими українцями.

Проф. Добрянський підкреслює п'ять пунктів в „поході правди за волю".

Есенцією недільної маніфестації можна вважати виступ проф. Лева Добрянського, голови Українського Конґресового Комітету, вже відомого не тільки нашому американсько-українському громадянству, але й українцям поза нашим континентом, зі своїх блискучих виступів в українській справі. Кожне речення його короткої доповіді було черговим вкладом в розвиток української політичної думки в аспекті американської політики. В своєму виступі, затитулованому : „Наш похід правди за волю", — він накреслив такі основні п'ять пунктів:

1. Постійно збільшувана оборона американської демократії та принципів західної християнської цивілізації проти сил моральної та інтелектуальної деґрадації, уосібленої в совітському комунізмі. Основним джерелом цеї катастрофальної загрози є совєтська Росія. Український нарід та український визвольний рух, очолюваний і символізований Українською Повстанською Армією, очолює боротьбу всіх поневолених народів проти цього праджерела бильшевицького лиха і його загрози для вільного світу. — 2. Нашою другою метою в поході правди за волю повинна бути „матеріялізація успішного психологічного спротиву" поневолених совєтською Росією народів проти їх гнобителя. Для зрозуміння цеї думки проф. Добрянський наводить приклад, як то Москва підробила українцям окремий гимн і прапор негайно після того, як „Голос Америки" почав передавати українські програми. „Правда вносить страх і непевність в совєтську душу, і тому власне ми ведемо похід правди, щоб здобути волю". — 3. Третьою ціллю того походу проф. Добрянський вважає неновного американського принципу самовизначення для всіх народів, що на це право заслуговують. — Хто може заперечити, що українцям не прислуговує це право? Чому ж цього в Америці не скажеться цілком явно і виразно. Якою іронією є тут, що брехлива совєтська пропаганда вживає це гасло за свій головний арґумент в Азії. Правда вимагає мужности в респектуванні священних принципів, а не забави в очікування і досвідчення. — 4. Четверта ціль нашого походу правди за волю є логічним висновком попереніх: безумовне розчленування совєтської імпереії і знищення раз на завжди російської імперіялістичної манії, що від століть є найбільшою загрозою для світового миру. Похід правди за волю означає похід повної правди про Східну Европу. П'ятою і кінцевою ціллю походу правди за волю бесідник вважає політичне і господарське включення східно-европейських народів у велику вільну европейську спільноту. „За здійснення цих принципів і досягнення цих цілей — закінчив проф. Добрянський свої міркування — УККомітет, що репрезентує поверх мільйон американців українськ. роду, буде діяти з новою силою і рішучістю. Справжній мир в наших часах є неможливий без повного знищення світового комунізму. Це було ціллю українського визвольного руху протягом останніх 30 років. І це є нашою метою в поході правди за збереження свободи Америки та за здобуття волі народам Східної Европи."

Сен. Айвес: Українці заслуговують на американську допомогу.

„Українці боряться за волю і цим вони вповні заслуговують на американську допомогу!" — твердив сенатор Ірвінґ М. Айвес, останній з промовців в програмі. Він знає, що американські вояки в Кореї боряться за ту саму справу, за яку боряться і складають найбільші жертви українці. Він переконаний, що українці є сьогодні найбільшими і найзавзятішими борцями за волю. Він знає, що щонайменше половина всіх арештантів в совєтських в'язницях і каторжників в таборах праці в Совєтському Союзі, це українські борці за волю. Вони насамперед заслуговують на американську допомогу. Заходи УКК-Комітету під цим оглядом служать справі миру в цілому світі. Український дух спротиву проти тиранії і боротьба за волю мусять бути вдержані. лю мусить бути вдержаний. Америка потребує сильної і рішучої закордонної політики, що приділила б належну увагу цим фактам, бо вони є сьогодні невідємною складовою частиною всіх оборонних заходів вільного світу. УККомітет має велику заслугу, що цю правду він вже десять років голосить і ця правда переможе. А в десятиріччя УККомітету — пропонує сенатор Айвес — пошлімо українцям за залізну заслону послання віри, що й для них зійде сонце волі, можливо скорше, ніж ми думаємо.

Безпосередня, щира і навіяна великою симпатією до українців та їх змагань промова сенатора Айвеса до глибини душі схвилювала кількатисячну масу приявних, між якими давні і нові іміґранти, як теж народжена в Америці нова ґенерація творили одну сім'ю, що одним серцем і одною душею прагне волі для того великого народу, з якого походить.

Адвокат Пізнак реферує резолюції.

У висліді видвигнених промовцями думок, адв. Михайло Пізнак зреферував приявним резолюції, що були маніфестаційно ухвалені та вислані телеграмою до президента Трумана. Текст резолюцій бесідник попередив короткими заввагами, що кожночасно викликували бурю оплесків. Він ствердив, що українці сьогодні мають повне право пишатися своїм становищем проти большевизму. Він пригадує, що вже в 1933 році, як Америка визнала Совєтський Союз, українці перші почали тут проти того виступати, подібно як українці на рідній землі перші почали боротьбу проти большевизму. Тоді в українському демонстративному поході по 5-тій евені взяло участь 30 тисяч осіб, не зважаючи на негоду та комуністичні погрози. І як комуністи почали обкидувати демонстрантів камінням, обливати чорнилом та нападати на них, „тоді ми не чекали аж прийде поліція. Ми, українці, тут і закордоном, знаємо як зустрічати комуністів і це повинен собі запап'ятати Сталін!" — говорив піднесеним голосом бесідник, наче б справді бачив перед собою Станліна. Продовжуючи свої завваги, бесідник твердив, — що на почесному місці між американськими героями, що в обороні волі зложили свої голови в Кореї, ми вже подибуємо не тільки американських вояків українського роду, але навіть вчорашніх ще українських скитальців. Наша справа справедлива і вона переможе. Тільки будьмо сильні і рішучі і діждемось того щастя, щоб над золотоверхою столицею України, Києвом, побачити синьо-жовтий український прапор.

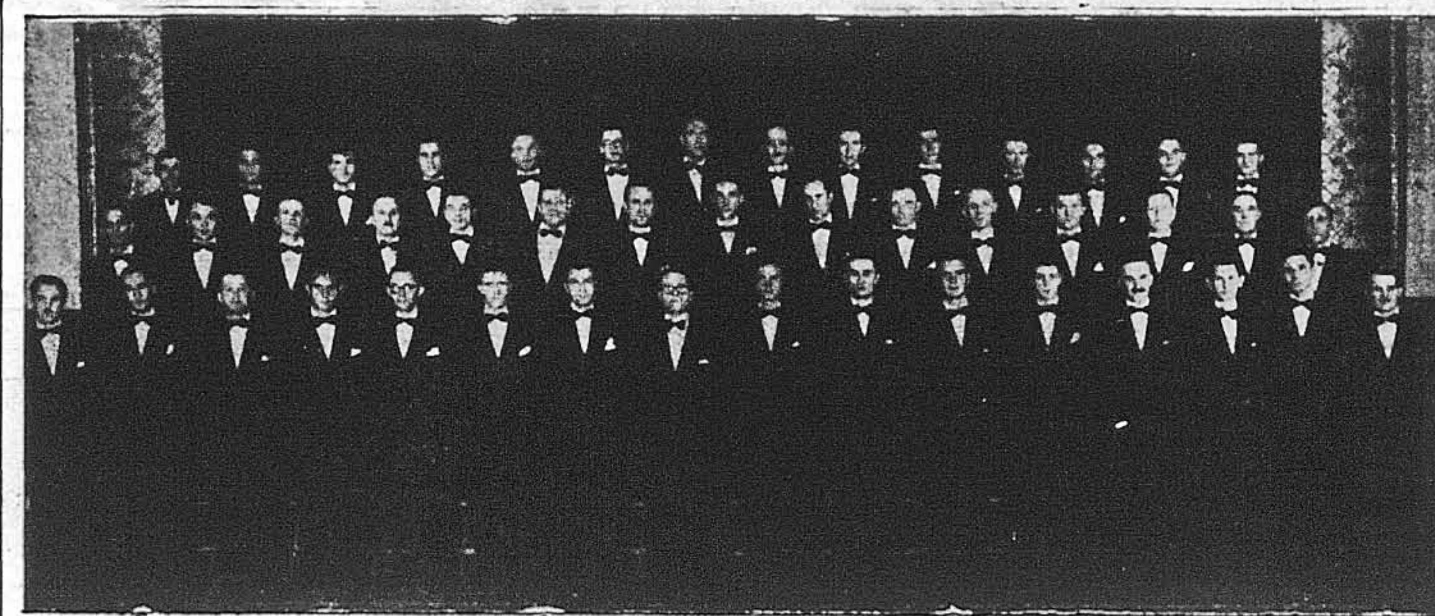
П-ні Івченко про соборний характер маніфестації.

Резолюції в українському перекладі відчитала Людмила Івченко. В короткій передмові вона звернула головно увагу на соборний характер цеї маніфестації, в якій беруть участь однаково уродженці всіх українських земель, як і уродженці Америки. Бо й ціллю цеї маніфестації є визволення Києва і Львова.

ПИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА

Другу, вже чисто мистецьку частину ювілейної програми започаткувала балерина Рома Прийма знаменитим виконанням такої ж знаменитої „Русалки" К. Фіяли. В дальших виступах вона дала ще прекрасну інтерпретацію „Верховини" Людкевича та „Нагулі" Ю. Фіяли. Це був перший і справді незабутній виступ артистки перед нюйорською публікою. На фортепіяні акомпаніювала мати артистки, Е. Прийма. Відома вже на нашій сцені, хоча і нова в цій країні співачка Євгенія Мозгова, виконала з незрівняним чуттям і прекрасним голосом Людкевича „Спи динино моя", того ж композитора „Подайте вістоньку" та Лисенка „Ой чого ти тополенько", а на додаток справді чарівну „Україну". На фортепіяні акомпініювала Ольга Дмитрів. Піяніст Роман Савицький виконав: Барвінського „Прелюд Е-моль" і „Марш", Косенка „Поему-леґенду", Лисенка „Прелюд Д-моль" та Ревуцького „Прелюд Ес-дур і „Прелюд бітональний". — Про цього мистця можна б сміло повторити те, що свого часу писала сувора американська критика про Любку Колессу: він справді належить до Карнеґі Гол. Програму закінчив знову Хор „Думка", виконавши „Та болять ручки" Кошиця-Котка, Гнатишина „Ой музику дуже люблю" і Котка „Жнива". Українська громада Ню Йорку тепер має повне право сказати, що вона знову має репрезентативний хор.

Маніфестацію закінчено опівночі українським національним гимном, з незламною вірою в його слова.

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР „ДУМКА"

РЕЗОЛЮЦІЇ

ПРИЙНЯТІ НА МАНІФЕСТАЦІЇ З НАГОДИ ДЕСЯТИРІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ В КАРНЕҐІ ГОЛ, В НЕДІЛЮ, 1-го ЖОВТНЯ 1950.

На масовому зібранні, яке відбулося з нагоди десятиріччя Українського Конґресового Комітету в Карнеґі Гол в Ню Йорку, в неділю дня 1-го жовтня 1950, та при участі около 3,000 осіб, прийнято і переслано президентові Труманові такі резолюції:

1. Український Конґресовий Комітет Америки, що репрезентує поверх мільйон американців українського роду, цілком і беззастережно піддержує політику Злучених Держав щодо спротиву проти тоталітарної аґресії совєтської Росії і її сателітів.

2. Український Конґресовий Комітет склонює свої голови та віддає найвищу пошану геройчним арміям Злучених Держав і Об'єднаних Націй, які боряться і гинуть в Кореї за волю і людську гідність в усьому світі, згадуючи рівночасно ці незлічимі жертви українського чи інших поневолених совєтською Росією народів, які впали в нерівній боротьбі за ці самі ідеали і проти цього самого ворога на своїй рідній землі за залізною заслоною.

3. Український Конґресовий Комітет Америки звертає увагу урядові Злучених Держав на факт, що за залізною заслоною існує 45-мільйонова українська нація, що веде великанську боротьбу проти комуністичної Росії за свою волю і незалежність. П'ять років пройшло від закінчення другої світової війни, але українці, очолювані Українською Повстанською Армією, все ще самі і без допомоги боряться проти поневолюючих сил совєтської Росії.

4. Український Конґресовий Комітет Америки стверджує, що голос представників так званої Української Совєтської Соціялістичної Республіки в Об'єднаних Націях, колись Дмитра Мануїльського і тепер А. М. Барановського, що в своєму виступі в Генеральній Асамблеї О.Н. останнього четверга висловився проти мирової програми державного секретаря Діна Ачесона, не є голосом поневоленого українського народу, тільки його совєтсько-російських гнобителів. Український нарід своєю кров'ю і своїми жертвами засвідчує свою відданість ідеалам західних демократій.

5. Український Конґресовий Комітет Америки звертає увагу урядові Злучених Держав на велику можливість, що заініційовані урядом Злучених Держав і приватними агенціями „Кампанія Правди" та „Похід за Мир" розминуться зі своїми цілями, якщо вони не будуть звернені до всіх поневолених тоталітарним урядом совєтської Росії народів, включно з українцями, що є першою і найбільшою гнобленою жертвою деспотичної потуги.

6. Злучені Держави Америки, що очолюють сили волі і миру, не можуть і не сміють занедбати або залишити напризволяще такі високовартісні народи, як українців, що вже від давна є нашими союзниками в першій лінії боротьби проти найбільшого ворога, якого Америка будь-коли мала, проти Совєтської Росії. Їх треба заохотити і піддержати, що більше, їм треба дати остаточне запевнення, що після повалення совєтської тиранії, вони користуватимуться всіми правами самоозначення та національної державности в їх власних країнах.

З'ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

БОСТОН, МАСС.

Обеднання Українців в Бостоні.

Вже від кількох місяців серед українського громадянства в Бостоні говориться про створення консолідаційного Українського Осередку, який мав би за завдання притягнути до співпраці на громадськім полі всіх українців, без огляду на віроісповідання та політичні переконання.

Дотепер українське життя формувалося при українських церквах та поодиноких організаціях. Після пеерведення низки підготовчих праць з поодинокими групами, створений для цієї цілі Ініціятивний Комітет, остаточно скликав дня 3 вересня ц. р. Основуючі Збори.

Після відкриття зборів членом Ініціятивного Комітету, інж. Берегулькою, вибрано президію в складі: мґр. О. Казанівський, голова; пп. І. Щедлюк і М. Волощук як члени та п-ні О. Лозинська, секретар. Після цього збори вислухали відповідний реферат, виголошений д-ром Гоцою.

Далі слідувало запізнання зборів з проектом статуту, дискусія та його приняття. Потім був вибір членів та вибір управи. Вибрано: інж. Станислав Берегулька, голова; Ґеорґ Найда, заст. голови; Оксана Лозинська, секретар; Ярослав Свищук, культ. освітній реферат; Юлія Налисник, реферат суспільної опіки та Теофіль Костецький, референт молоді; Гнат Тишовицький, орг.-референт; Микола Кисіль, фінансово-господарський. До Контрольної Комісії ввійшли: Гнат Чигирин, Параскевія Батулінська, Дмитро Гаранчук, Роман Стецько.

Товариський Суд в складі мґр. Орест Казанівський, Євген Білинський, Іван Щудлюк, Мільда Тишовницька.

Збори пройшли з повним успіхом і можна надіятися, що праця Об'єднання оправдає всі сподівання української спільноти в Бостоні. Новостворене Об'єднання ставить собі за ціль вести культурно-освітню працю серед своїх членів та інформувати американське суспільство про українські проблеми, намагаючись притягнути до безпосередньої праці всіх українців на терені Бостону, де вони могли б себе взаїмно пізнати, та в той спосіб злагіднити існуючі групові упередження. На першому засіданню Управи намічено виголосити цикль рефератів в англійській мові, ряд концертових виступів в приміщенні Інтернешенел Інститут, де знаходиться приміщення Об'єднання. Крім того ухвалено спровадити зі скитальщини пять українських родин та заопікуватися ними.

Представники Об'єднання увійшли до Ініціятивного Комітету для створення відділу Українського Конгресового Комітету в Бостоні. Я. С.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(Нотатки з совєтської преси)

ЛІТЕРАТУРА ВІДСТАЄ

В передовій „Радянської України, від 15. 8. читаємо: „В українській літературі і в літературній критиці багато недоліків. Письменники України вже не раз брали на себе зобов'язання створити високоідейні художні твори. Але зобов'язання ці покищо в більшості лишаються незреалізованими... Серйозно відстає літературна критика в Україні. Довгий час на цій важливій ділянці подвизалися українські націоналісти. Вони, як могли, перекручували літературну спадщину нашого народу. Партія допомогла Спілці письменників розгромити цих носіїв ідеології, очистити від них критичний фронт. Але відставання літературної критики далеко не подолані...

Від совєтської літератури українською мовою партія вимагає, „допомоги державі виховати молодь, відповісти на їх запити, виховати нове покоління в вірі в совєтську справу, без страху від труднощів, в готовості перебороти всілякі перешкоди..." „Активно борючись проти пережитків старого у свідомості людей, совєтські письменники допомагають большевицькій партії в ідейному вихованні трудящих". Ці партійні вимоги — не зважаючи на тісну партійну контролю в літературі, а слідом за нею всю бідність її — на думку партійних органів, ще не виконуються. Вони переконані, що контролю треба ще більше затиснути.

З ХРОНІКИ КУЛЬТУРНОГО ЖИТТЯ

Колгоспний ансамбль пісні і танцю в Ульянівці Сумської области свої виступи починає кантатою „Про Сталіна" піснею „Москва моя ти самая любімая" і т. п.

В Камянець-Подільській області висвітлюються фільми „Російське питання", „Зустріч на Ельбі", „Мир переможе війну" і т. п.

„ПШЕНИЦЮ ПАНАМ, ЧУМИЗУ РАБАМ"

Колгоспи Вчорайшанського району (Житомирської области) цього року засіяли 508 гектарів чумизи на зерно і 1720 га на сіно. Чекають збору по 30-35 центнерів зерна чумизи з гектара і сподіваються, що цей врожай чумизи збільшить оплату трудодня колгоспника на 300 грам. (Чумиза китайська культура, посилено ввозиться на Україну. Невибаглива, високоврожайна — у два три рази більше пшениці, але мало придатна для людської по-

НЕДІЛЬНИК ЗДАЧІ ХЛІБА

Хлібороби области (так і написано — не колгоспники, а хлібороби. Ред.) ознаменували день військово-морського флоту СССР масовим недільником здачі хліба державі. За цей день на хлібозаготівельні пункти доставлено сотні тисяч пудів хліба.

ЩО ВИСТАВЛЯЮТЬ В ТЕАТРАХ КИЄВА?

Від 16 до 25 серпня в театрах Києва показувано такі вистави — в театрі опери і балету: Раймонда, Фауст, Лакме, Лебедине озеро, Лілея, Кармен, Золушка; Продана наречена, в драмі і комедії: Анна Кареніна, Три сестри, Мєщане, Роковоє наслєдство, Воскресєньє, Чужая тєнь, Ярослав Мудрий, Соняшний дім, Голос Америки.

М. СТАХУРСЬКИЙ

М. Стахурський, секретар Вінницького обласного комітету комуністичної партії (зрештою, як і всі „провідники") свої статті пише і публікує в газетах , що видаються в Україні московською мовою. Його стаття „Большевики Віннитчини в борьбє за хлєб" видрукована в „Правдє Українь", а не „Радянській Україні". Обидві ці газети однаково варті, але різниця між ними є та, що мовою „Правди України" (московською) говорять секретарі обкомів, а мовою „Радянської України" (на московський копит направленою) хотять, щоб говорили колгоспники.

ЗАБОРОНА ВСТУПУ ДО АМЕРИКИ ОСОБАМ ТОТАЛІТАРНИХ ПЕРЕКОНАНЬ.

Вашинґтон. — Департамент стейту дав доручення своїм підвладним урядовцям закордоном, щоб вони припинили видавання віз на з'їзд до Злучених Держав націстам, фашистам і всілякого роду тоталітаристам. Доручення видано згідно з найновішим Актом Про Внутрішню Забезпеку, який забороняє вступу згаданим категоріям осіб, між ними бувшим комуністам. Комуністам заборонений вступ на підставі Іміґраційного Акту з 16 жовтня 1918 р.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА—ЦЕ СИЛА.

Шуліка в голуб'ячому пір'ї

(Докінчення зі стор. 2-гої)

Не буде помилково сказати, що відповіді на обидва ці питання треба шукати в Кореї. Не почуваючи ще себе готовим до великої війни, СССР поставив собі на меті тимчасом розширити свій пляцдарм і просунути вперед свої бази, а для цього, удаючи з себе „миролюбну" державу, фактично провадити війну гарматним м'ясом „визволених" ним країн при негласній всебічній допомозі їм. Організуючи напад на Південну Корею, Совєти добре усвідомлювали собі її безборонність, вважаючи, що західні потуги, дозволивши комуністам загарбати весь Китай, тим легше дозволять зробити це з частиною маленької, вбогої Кореї. Коли перебіг воєнних подій був на користь Москви, Малік не знаходив у своїм лексиконі слів для порозуміння з американськими „імперіялістами й аґресорами". Знайшов він їх тільки тоді, коли над корейською столицею замаяв переможний прапор Об'єднаних Націй і сталеве кільце їхньої армії замкнулось навколо комуністичних загарбників. Певно, що Кремль гірко клене тепер той день, коли він „передчасно" наказав своїм північно-корейським наймитам переступити фатальний 38-мий рівнобіжник. Адже за ним він так несподівано для себе натрапив не лише на воєнну поразку комуністів і загрозу самій Північній Кореї, а й на щось іще гірше — на рішучий злам в зовнішній політиці демократичних держав, консолідацію всіх антикомуністичних сил, приспішення енергійної підготовки до відсічі комуністичному аґресорові, організацію армії ОН.

Декому може здатися, проте, передчасним твердження про остаточну поразку комуністів у Південній Кореї з приводу можливого втручання в війну комуністичного Китаю, якого тримає в своєму резерві Москва. Однак, хоч якою природною здається така інтервенція, її тяжко тепер сподіватися. Адже, якби вона входила в московський плян, комуністичний Китай не дав би аліянтам можливости захопити Сеул і оточити комуністично-корейську армію. Сумнівно, щоб комуністичний Китай втрутився у корейську війну навіть при переході армією ОН кордону Північної Кореї. Майже чверть віку горить вже Китай у полум'ї воєн. Він дійшов уже краю, — того катастрофічного стану, який жахливим символом подає в журналі „Всесвіт" фото голодного китайця, що з розмаху гризе деревну кору. Такий Китай воювати не хоче й не може. Щоправда, Кремль не звик зважати на бажання своїх невільників: нехай вони згризають собі з дерев кору, нехай собі конають, аби бились за владу московських сатрапів ті недобитки, що завжди залишаються в 400-мільйоновому народі. Проте Китай ще як слід не „освоєний", і тому надмірний тиск на нього міг би штовхнути його на шлях Югославії, куди й без того штовхає його західна дипломатія. А цим нехтувати Кремль тепер не може.

Що ж треба робити СССР? Як уникнути тепер світової війни, до якої він ще не готовий, і разом з тим врятувати перед совєтськими сателітами й прихильниками за кордоном свій захитаний в Кореї престиж? Як врятувати комуністичну владу в Північній Кореї? Як зупинити або бодай загальмувати форсований процес озброєння демократичного світу, його організації до спільної оборони? Як знову приспати збуджену корейськими гарматами пильність волелюбних націй, як дати собі й Китаєві потрібну для остаточного озброєння передишку і разом з тим задурманити несвідомі маси „аґресивністю" американських „паліїв війни" і „мирними прагненнями" СССР?!! Отож московські штукарі, тим часом як пробний бальон, випускають з своєї клітки у вільний світ перебраного на білого голуба миру шуліку з ніжною оливною галузкою в дзюбі і закривавленими пазурями під пофарбованим пір'ям. А раптом отой миролюбний західний світ так замилується цим лагідним голубом, так зворушиться любовним його вуркотінням, аж випустить із своїх рук стиснутий в них меч оборони?

Не можна вірити, щоб справдилась ця надія Кремля. І хоч останні звідомлення преси свідчать про те, ніби керівні чинники ЗДА та Франції під тиском Великобританії і схиляються із стратегічно-політичних міркувань переглянути своє ставлення до комуністичного Китаю, сподіваймося, що СССР не святкуватиме тут своєї перемоги, що навчений підступною корейською авантурою демократичний світ не зрадить своєї нової рішучої політики проти комуністичної аґресії. Багато гарних слів про загальний мир та співпрацю народів чув уже він від Совєтської Росії, та ще більше бачив він її чорних діл.

УПА — як фактор української визвольної політики

(Продовження зі стор. 2-гої).

ваної Москві УРСР, Україна була „втягнена" у спільний фронт. Але і для українського народу і для зовнішнього світа було ясним, що незалежного українського чинника там немає. Того не могла прикрити навіть участь УРСР в Обєднаних Націях. (Про можливості використання цього останнього факту для наших визвольних змагань тут не говориться).

В такій ситуації українська незалежна політика могла виявитися в періоді минулої війни на сході тільки у формі боротьби проти обох займанців. Союз з котримнебудь з них ніс нам політичне, а в дальшому і фізичне знищення. Про невтральність не могло бути мови взагалі.

Сьогодні, у змінених політичних умовах, ця неминуча ділєма може видаватися менше складною, як вона була насправді. Діло в тому, що йшло чейже про боротьбу позбавленого належних засобів народу проти двох мілітарних потуг світа. Тим не менше однак український визвольний рух, а з ним весь нарід рішились на таку, окреслювану в той час багатьома як „безперспективну" політику і при ній видержали. Коли тепер, тобто по чимало роках, можна дальше говорити про визвольний рух і УПА як діючі сили, то основною причиною є те, що таке відважне рішення було в той час прийняте. Без того, із довгого змагу між народами в минулій війні, Україна була б вийшла як дочіпка до російського або німецького воза. Коли так не сталося, коли всупереч тискові фактів було прийняте інше рішення, то тільки завдяки тому винищуваний довголітньою большевицькою окупацією український нарід, спроможний сьогодні дальше продовжувати боротьбу і тільки завдяки тому чужинний світ був змушений зареєструвати існування самостійної української незалежної політики на рідних землях в часі минулої війни. Безперечно, на це останнє складається і минуле, зокрема роки 1917-21, але свіжі події останніх років пересуджують в зовнішньому світі існування України, як окремої проблеми міжнародного порядку.

Рішення йти на боротьбу на два фронти, що його прийняв український визвольний рух, зафіксовано в численних офіційних документах самостійницької ОУН з того часу. Консеквентно на такій плятформі родилася і діяла УПА, що своїм основним завданням визначила боротьбу за незалежну українську державу проти російського і німецького імперіялізмів. Ця плятформа знайшла повну піддержку всього українського народу, а по обох сторонах фронту не було в нас — поза агентурою КП(б)У — ніякої серіозної політичної сили, що ставила б широку концепцію співпраці з окупантами, як це мало місце серед більшости народів заходу.

Концепція повної незалежности української визвольної політики, якої виразником стала УПА з перших днів свого повстання, кинула її у важкі проби боротьби проти переважаючих сил ворогів, але вона зберегла її також від усіх розчарувань, яких зазнали ті політичні сили чи повстанські армії Европи, що таких принципів строго не зберігали. УПА не переживала і напевне не переживатиме трагедій політики „виявлювання себе" якомусь мнимому союзникові, що їх переживало наприклад польське підпілля. Здорові політичні основи, оперта на власні сили народу, визнавання за союзників тільки тих сил, що беззастережно стоять на становищі української незалежної держави, зробили український визвольний рух, зокрема УПА серіозним фактором української визвольної політики. Таким вони будуть і в днях, що перед нами.

Але не тільки це стало елементом сили УПА.

(Дальше буде).

ВІСТІ З УКРАЇНИ
(Нотатки з совєтської преси)

2,5 КІЛОГРАМИ ЗЕРНА ЗА ТРУДОДЕНЬ

2,5 кілограми зерна за трудодень видали у минулому році колгоспникам передового Черкаського району (Київщина). В тому районі кожний колгоспник відробив кругло за рік по 244 трудодні. (Радимо своїм читачам обчислити чи це великий зарібок і чи 244 трудодні на рік мало чи багато).

СТАХАНОВСЬКА „ВАХТА МИРУ"

В зв'язку з кампанією „миру" — збиранням підписів під стокгольмською деклярацією — в усій республіці об'явлено стахановську вахту миру, під заслоною якої провадиться посилена робота по перевиконанню працюючими виробничих планів.

Стахановська вахта миру має ціллю збільшити продукцію засобів війни.

ХЛІБОЗАГОТІВЛЯ

Влада Вінницької, Камянець-Подільської і Чернівецької областей рапортує Сталінові про виконання з перевищенням планів хлібозаготівель. В Чернівецькій області цього року взято пшениці і жита удвічі більше, ніж минулого року, у Вінницькій області пшениці і жита заготовлено на 13 міл. пудів (1 пуд — 16,5 кілограми) більше ніж минулого року.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

НА ВИХОВАННЯ МАТЕРІЯЛІСТИЧНОГО СВІТОГЛЯДУ

в учнів шкіл звернено особливу увагу в передовій статті „Радянської України" в зв'язку з початком нового шкільного року.

Вступайте в члени У. Н. Союзу

ПОДЯКА

Минуло вже більше півроку, як прибув я до США. Я жив тут всіляко, поки знайшов „джаб". Зараз я „джабую", мускули розвиваються, як це було тому 38 літ — дістаю „пейди" та сплачую свої зобовязання. Важаю також виконати свої зобовязання супроти тих, котрі розуміли колишню мою ситуацію скитальця і помогали як могли. Дякую інж. Степанові Куропась, мойому землякові, товаришеві по гімназії і фаху. Він перший віднайшов мене на скитальщині і поступив зі мною так, як український громадянин-патріот. Рівнож дякую п. Ярославові Чиж, товаришеві по гімназії та мойому другові із визвольних змагань, котрий рівнож не пожалів мені своєї допомоги. Щасти Боже Вам у Ваших ділах, збогачуйтеся, та як досі закріпляйте українське імя! Дякую всім тим, що в будь який спосіб оказували свою прихильність для мене і моєї родини в часі нашої мандрівки.

Притім поздоровляю і витаю старих і нових іміґрантів з повітів Чортків, Сокаль і Перемишль, де я працював від 1926-1944 року.

З християнським привітом
Слава Ісусу Христу!
Інж. Василь Котик,
836 Marshall St., Philadelphia, Pa.
c/o Flortshuk

LEGAL ADVERTISEMENT

PUBLIC NOTICE

Please take notice that on Monday, October 16, 1950, at 11:00 A.M. before the Department of Public Utilities, Board of Public Utility Commissioners, at its rooms at 1060 Broad Street, Newark, New Jersey, a hearing will be held on the amended petition filed by Public Service Coordinated Transport and Public Service Interstate Transportation Company requesting the approval of new fare schedules providing for a basic intrastate zone fare of 8¢ instead of the basic intrastate zone fare of 5¢ which is now in effect, and for the approval of certain increases in multiple through fares.

Generally, the increases will be 3¢ in each of the first two zones with not more than a 5¢ increase for a through ride of from 3 to 6 zones. There will be no increase over the present 5¢ basic fare schedules for rides through more than six zones. Furthermore, for rides through more than two zones there will be no increase over the 7¢ basic fare schedules that were in effect from July 4, 1948 to July 12, 1950. Copies of the proposed fare schedules may be inspected at any Company car house, garage, terminal or at the principal office of the Companies at 80 Park Place, Newark 1, New Jersey.

At the said hearing, the Board of Public Utility Commissioners will also determine and establish the present fair value of the petitioners' property used and useful in the public service.

This notice is published by direction of the Board of Public Utility Commissioners, pursuant to its Order dated August 1, 1950, Docket No. 3467.

PUBLIC SERVICE COORDINATED TRANSPORT
PUBLIC SERVICE INTERSTATE TRANSPORTATION COMPANY
William H. Feller
Secretary

Dated: Newark, New Jersey
September 15, 1950.

A-282-50

ТАРЗАН, ч. 2441. На сліді.

Коли Тарзан довідався, що Великий Луї був убивником, він знав, що йому треба щось діяти.

Починаючи від великої скали, Тарзан почав іти слідами Скондера...

...і за годину дійшов до окраїн спячого міста.

З чорних дверей доходили до нього слабі стогнання.